

[Lasse Budtz]

udenrigsministerens side, men der skulle dog ikke alt for megen visdom til at forstå, at netop disse to resolutionsforslag måtte der være flertal for at stemme ja til i det danske folketing. Dagsordenen vedtaget af folketinget den 26. maj i år tilkendegiver støtte til forhandling om gensidig fastfrysning og nedbygning på globalt plan af alle typer kernevåben og deres fremføringsmidler, og det står endda i det næstøverste afsnit.

I det pågældende resolutionsforslag fremsat af bl.a. Sverige og Mexico taler man nok om ensidige, men også om samtidige deklARATIONER eller tilkendegivelser om fastfrysning af kernevåben, og man taler tillige om en fælles tilkendegivelse. Dette betyder, at en fastfrysning ikke kan gennemføres før efter en forhandling. Det er indlysende, og det var også derfor, ordet forhandling blev benyttet i dagsordenen af 26. maj. Der er altså ingen uoverensstemmelse mellem dagsordenen og resolutionsforslaget. Hvordan i alverden kan man så tro, at man kan slippe godt fra at undlade at stemme for et forslag, der er identisk med folketingsflertallets holdning?

Det rumænske resolutionsforslag er i mindst lige så høj grad i overensstemmelse med den holdning, folketingsflertallet har givet udtryk for ved endda flere lejligheder, og i en sådan grad, at det da ikke kan komme bag på udenrigsministeren.

Udenrigsministeren har ifølge Morgenpostens søndagsudgave erklæret, at han ikke mente, at folketingets dagsordener var absurde, men at resolutionerne var det. Det er en forbløffende bemærkning, som kræver en nærmere forklaring, al den stund resolutionerne, som jeg netop har forklaret, ligger klos op ad dagsordenen af 26. maj. De to resolutionsforslag i FN hænger simpelt hen logisk sammen med folketingsflertallets tilkendegivelser, og derfor er regeringens holdning faktisk forbløffende.

Udenrigspolitisk nævn er, som det allerede er blevet fremhævet, det organ, hvor den til enhver tid siddende regering har en mulighed for og i meget stort omfang pligt til at undersøge, hvor flertallet befinder sig, og det må udenrigsministeren da være klar over i forvejen. Men i dette tilfælde burde det være indlysende klart, selv uden et møde i udenrigsnævnet, hvordan flertallet ønskede at Danmark skulle stemme. Der er med andre ord ikke tale om noget som helst absurd.

Nu kunne jeg nok tænke mig, at man måske ville sige fra regeringens eller højrepartiernes side, at når vi sidste år havde tilrådet, at Danmark skulle undlade at stemme, ville vi såmænd nok også gøre det denne gang. Men sagen er jo den meget enkle, at der siden sidste år, og desværre også i de allersidste måneder, er sket så meget negativt på afspændingens og nedrustningens område, at en ændret stillingtagen næsten selvfølgelig var nødvendig, også som en naturlig konsekvens af dagsordenen af 26. maj. Den udenrigspolitiske udvikling står jo i øvrigt aldrig stille.

Det er også blevet sagt, at vi fulgte et sovjetisk stemmemønster ved at fastholde folketingsflertallets holdning også ved stemmeafgivningen i FN. Her er der virkelig tale om en tilkendegivelse, som forekommer absurd. Sagen er jo nemlig den, at Sovjet stemte imod det rumænske resolutionsforslag, som vi mener at Danmark skal stemme for i sidste ende. Og med hensyn til det svensk-mexicanske resolutionsforslag om kernevåbnenes fastfrysning, så blev det til på initiativ af en borgerlig svensk regering. Absurditeten kan herefter vistnok ganske klart placeres.

Vi mener, at regeringen helt naturligt må tage konsekvensen og stemme for de to resolutioner, når de i nær fremtid kommer til den endelige afstemning i generalforsamlingen. Der er simpelt hen ingen anden udvej.

Herefter var det min plan at fremsætte et forslag om motiveret dagsorden på socialdemokratiets vegne, der ville forpligte regeringen til at stemme ja til de to resolutioner, men efter at have stiftet bekendtskab med SFs og VS' forslag til dagsorden er der ingen grund til at fremsætte socialdemokratiets, for de er bogstavelig talt identiske. Jeg kan meddele, at socialdemokratiet er parat til at stemme for det af hr. Gert Petersen fremsatte dagsordensforslag.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Udenrigsministeren besvarede for et øjeblik siden forespørgslen om Danmarks stemmeafgivning vedrørende resolutionsforslagene L 3 og L 43, og det centrale spørgsmål – det forstår jeg også på andre – var og er naturligvis den parlamentariske baggrund for nævnte stemmeafgivning. Denne baggrund